

พระราชดำรัส

ในโอกาสที่ผู้ปฏิบัติงานในโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน เข้าเฝ้าฯ

ณ ศาลาดุสิดาลัย สวนจิตรลดา กรุงเทพมหานคร

วันอาทิตย์ ที่ ๒๗ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๒๔

ขอขอบใจตำรวจตระเวนชายแดน วิทยากรทั้งหลาย ที่มาร่วมกันร่วมมือในกิจการนี้ ทุกท่าน พูดถึงการส่งเสริมเกษตรในโรงเรียนนั้น ความเป็นมาก็อย่างที่ได้ยินมาแล้ว แต่มีอยู่ข้อหนึ่ง คือเมื่อนานมาแล้วได้คุยกับครูโรงเรียนชั้นประถมที่ห่างไกลบางคนเล่าให้ฟังว่าทางหลักสูตรที่ให้สอนเกี่ยวกับการเกษตร และครูเหล่านั้นก็บ่นว่า ไม่รู้จะสอนอะไรให้เป็นประโยชน์ เพราะเวลานักเรียนเก่งกว่าครู เพราะเวลานักเรียนของโรงเรียนที่สอนอยู่นั้นล้วนแต่เป็นบุตรหลานของเกษตรกร ซึ่งมีความรู้อยู่แล้วในด้านวิชาชีพ ส่วนตัวครูเองนั้น ความรู้ในด้านนี้อาจจะด้อยกว่านักเรียนเสียด้วยซ้ำไป จึงทำให้ไม่มีความมั่นใจในการสอน ตอนนั้นได้ฟังแล้วกลับมาคิดว่าน่าจะมีเรื่องสอนกันได้ คือคุณครูเหล่านั้นพูดขึ้นมาก็น่าจะถูกต้องอย่างที่ เพราะว่าในการเพาะปลูกเพื่อที่จะให้มีผลผลิตได้มากขึ้น และให้มีความเป็นอยู่ที่มีคุณภาพชีวิตดีขึ้น นั้น มีวิธีที่จะทำและส่งเสริมกันได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น ในระดับเกษตรกรแล้ว เจ้าหน้าที่ฝ่ายส่งเสริมการเกษตรซึ่งทำงานกันแทบตายจะมีประโยชน์อะไร ถ้าทำแล้วไม่ได้ผลประโยชน์อะไรเพิ่มเติมขึ้นมา ส่วนเจ้าหน้าที่การเกษตรนั้น ส่วนใหญ่ก็ส่งเสริมในระดับเกษตรกร คือ ให้ความรู้ทางวิชาการเทคนิคใหม่ๆ ที่จะได้ทำให้ผลผลิตขึ้นมาในระดับผู้ใหญ่

ตอนนี้มาถึงระดับโรงเรียนหรือเด็กเล็กๆ นั้น การเรียนการสอนให้มีความรู้ตั้งแต่ยังเล็ก ให้รู้ถึงวิธีการใหม่ที่จะทำให้อาชีพเกษตรกรได้ดีขึ้น เพื่อรักษาสุขภาพอนามัยให้ดี ไม่ถูกผลร้ายต่างๆ นั้นก็ควรจะทำได้ จึงมาปรึกษากับท่านนักวิชาการต่างๆ แล้วมาร่วมกันคิดขึ้นเป็นโครงการ ที่คิดว่าทำโครงการกับตำรวจตระเวนชายแดนจะได้ผลที่ดี เพราะว่าพูดถึงโรงเรียนที่มีอยู่กระจายทั่วไปในประเทศไทยนั้น โรงเรียนต่างๆ มีหลายระดับ ระดับที่อยู่ใกล้กับศูนย์กลางที่พัฒนาอาจจะเป็นในลักษณะหนึ่ง ส่วนพื้นที่บางแห่งของประเทศ ซึ่งเรียกใน

ปัจจุบันนี้ว่าเขตชนบทยากจนนั้น เป็นที่กล่าวกันว่าการพัฒนาเข้าไปถึงได้ยาก เพราะว่าติดที่ การคมนาคมไม่สะดวกบ้าง พื้นที่เป็นที่มียักษ์อันตรายต่างๆ ทำให้เจ้าหน้าที่อย่างปกติอาจจะ เข้าไปปฏิบัติงานได้ยาก ฉะนั้นทางตำรวจตระเวนชายแดนก็ได้นึกปัญหาข้อนี้มาก่อนแล้ว จึง ได้ตั้งโรงเรียนซึ่งอาศัยตำรวจตระเวนชายแดนเป็นครูสอนนักเรียน ซึ่งส่วนมากก็อยู่ในท้องที่ ทุรกันดารและห่างไกล เจ้าหน้าที่นั้นได้พัฒนาในระดับพอสมควรแล้ว ก็ส่งโรงเรียนนั้นให้ทาง ฝ่ายการศึกษาที่มีหน้าที่โดยตรงกับการจัดการศึกษาของชาติได้ออกไปอยู่ในความดูแล รับผิดชอบต่อไป ดังนั้นขั้นแรกที่อยู่ในสภาพยากจนยากลำบากนั้น ตำรวจตระเวนชายแดน ก็ได้รับอาสาเข้ารับหน้าที่เป็นทูตดูแลให้การศึกษาแก่นักเรียนในแถบนั้น ฉะนั้นถ้าได้นำ วิชาการไปเพิ่มเติมในที่นั้นโดยตรงก็คงจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ เพราะว่าฝ่าย ครูโรงเรียนตำรวจตระเวนชายแดน ก็ล้วนแต่มีความรู้และประสบการณ์ ทั้งการสอนนักเรียน และการใช้ชีวิตอยู่ในเขตที่ทุรกันดาร ซึ่งนอกจากมีหน้าที่ในการสอนนักเรียนแล้วยังจะต้อง ทำหน้าที่ช่วยเหลือประชาชนในแถบนั้นทั้งหมด เห็นว่าจะได้รับประโยชน์ในแง่นี้ แต่สิ่งที่จะต้อง ขอบปากเอาไว้ คือทุกๆ คนก็เป็นที่ยอมรับกันอยู่แล้วว่า ณ โรงเรียนที่ตำรวจตระเวนชายแดนไป ปฏิบัติหน้าที่เป็นครูอยู่ขณะนี้ เป็นโรงเรียนที่มีสภาพลำบากและสิ่งประกอบอะไรต่างๆ อาจจะไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ เมื่อได้รับการอบรมซึ่งส่วนมากก็เป็นเรื่องทั่วไปๆ ที่จะให้เรา นักเรียนและ ชาวบ้าน ควรจะมีความรู้เอาไว้ นั่น ถ้าถึงขั้นปฏิบัติอาจจะไม่ได้ผลร้อยเปอร์เซ็นต์หรือตามที่ ตั้งใจไว้ คืออาจจะมีความตั้งใจดี อยากจะให้งานที่ทำสำเร็จลุล่วงไปได้โดยดี แต่พอทำเข้าจริง แล้วอาจจะไม่ได้มากเท่าผู้อื่น เพราะว่าสถานที่มันขาดทุกสิ่งทุกอย่าง ก็อย่าพึ่งท้อถอยหมด กำลังใจ ให้ถือว่าเรารู้คนเดียวว่าเราได้ทำอะไรลงไปนั้นแล้วที่จะเป็นประโยชน์ และก็รับเอาที่ ประโยชน์ที่ทำแล้วในการประเมินผล ในขั้นนี้ก็ได้ไม่ได้เปรียบเทียบว่า ผักใครงอกงามมากกว่า จะแคไหน ก็มีวิธีคิดหลายๆ อย่าง ทั้งทางด้านการศึกษาช่วยให้ชาวบ้านดีขึ้นจากศูนย์เป็นหนึ่ง เราก็ ทราบว่าเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจแล้ว ฉะนั้นขอให้ตำรวจตระเวนชายแดนทุกท่านมีกำลังใจและ ทำงานให้สำเร็จลุล่วงตามที่ตนปรารถนา ให้มีความสำเร็จตามที่ต้องการทุกประการ ต้องขอ ขอบคุณท่านวิทยากรทั้งหลายที่มาช่วยด้วยความเต็มใจ และจะทำให้งานทุกอย่างของเราได้ สำเร็จผลไปอย่างที่น่าพอใจทุกประการ

ขอขอบคุณ

